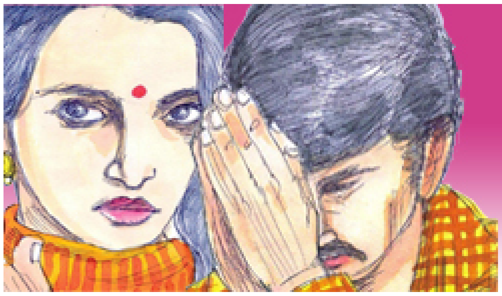

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

కారు టౌన్‌లోకి ఎంటరవుతూనే ఒక తాగుబోతు వ్యక్తి నా కారుకి అడ్డుపడబోయాడు.

అతన్ని చూడగానే నేను గుర్తుపట్టాను. ఆ రూట్లో ఎప్పుడూ తాగిపడిపోతూ వుంటాడు. అతని నుంచి వచ్చే దుర్వాసన, నోటిమీద వాలుతూ వుండే ఈగలూ, మాసిన బట్టలూ అన్నీ గుర్తుకు వచ్చి, కడుపులో వికారంగా అనిపించిందో క్షణం.

"ఇప్పుడతను డబ్బు లివ్వమని, ఖచ్చితంగా గొడవ చేస్తాడు అనుకుంటూ ఉండగానే ఒక అమ్మాయి అక్కడికి వచ్చి తూలుతున్న ఆయన్ని భుజాల చుట్టూ చేయివేసి పట్టుకుంది.

ఆయన నాలుగడుగులు వేసి భళ్ళున వాంతి చేసుకున్నాడు. అది చూస్తూనే చీదరగా మొహం తిప్పేసుకున్నాను.

కానీ ఆ అమ్మాయి, కర్చీఫ్ తీసి ఓపికగా ఆయన మూతి తుడిచి తీసుకువెళుతూ వుంది వాళ్ళిద్దరూ పక్కకి తిరగగానే, నెమ్మదిగా నా కారుని ముందుకు పోనిచ్చాను.

వెనక నించి సరిగ్గా కనిపించని, ఆ అమ్మాయి మొహం అప్పుడు స్పష్టంగా కనిపించింది.

ఆ అమ్మాయి చిత్ర.

"నాన్నా! పద" అంటూ ఆయన చెయ్యిపట్టుకుని నడిపించడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

ఇతనా చిత్ర తండ్రి.

చిత్ర మీద బోలెడంత జాలి కలిగింది. అలాంటి వ్యక్తిని ఆమడదూరంలో చూసినా అసహ్యించుకుంటారు జనాలు. అలాంటి మనిషి చిత్రకి తండ్రి.

చిత్రకి తల్లిలేదు. తండ్రి వల్ల ఉపయోగం లేదు. నాలుగిళ్ళలో యోగా నేర్పిస్తూ కాలేజీ ఫీజులు కట్టుకుంటుంది. తండ్రిని రిహాబిలిటేషన్ సెంటర్‌లో చేర్చడానికి బహుశా ఆమె దగ్గర డబ్బు వుండి వుండదు.

ఫర్వాలేదు సుమిత్రాదేవి గయ్యాళి గంపే కావచ్చుకానీ, ఆమె వల్ల కనీసం చిత్ర లైఫ్ అన్నా బాగుపడుతుంది. సందీప్ లాంటి వ్యక్తి ఆమెకి తోడుగా వుంటే ఆమె సమస్యలు తీరిపోతాయి.

నేను తీసుకున్న నిర్ణయం గురించి నా మనసులో ఏమూలో గిల్టీ ఫీలింగ్ వున్నా అది ఆ క్షణంలో ఎగిరిపోయింది.

ఇంటికి వస్తూనే నా సెల్‌ఫోన్‌లో నుంచి సిమ్ కార్డ్ మార్చేశాను. ఇంటి తాళాలు మాధవన్నయ్య దగ్గర యిచ్చేసి, కారు కూడా అక్కడే పెట్టి, నడుచుకుంటూ ఇంటిదారి పట్టాను.

వచ్చే దారిలో సందీప్ వాళ్ళ యిల్లు కనిపించింది. అప్రయత్నంగా నా కళ్ళు అటువైపుకి తిరిగాయి. ఆ యింటి వీధి గేటు తెరిచి వుంది. లోపల దండెం మీద ఆరేసిన సందీప్ చొక్కా కనిపించింది. కాస్త దూరంలో అతని బైక్ పార్క్ చేసి వుంది.

ఆ క్షణం నాకు సుమిత్రాదేవి, రంగారావుగారూ, చిత్ర ఎవ్వరూ గుర్తుకి రాలేదు. సందీప్ అతని తాలూకు జ్ఞాపకాలు మనసుని ఆక్రమించేశాయి. మనసంతా మెలిబెట్టినట్టనిపించింది.

ఆ బైక్ వెనకాల సీటు యిక పర్మినెంటుగా మరొకరిది అంతరాత్మ చెప్పింది. కళ్ళల్లో సుడులు తిరిగిన నీళ్ళని పైకి రానివ్వకుండా నిగ్రహించుకున్నాను.

దాదాపుగా పదకొండుగంటల ప్రయాణం తర్వాత, తెలతెలవారుతుండగా, బస్సు స్టేషన్ చేరింది.

"రామచంద్రాపురం.. రామచంద్రాపురం" కండక్టర్ అరుపులతో నిద్రలేచాను. లగేజ్ తీసుకుని బస్ దిగి, స్టేషన్ బైటకి వస్తూనే నన్ను పిక్ చేసుకోవడానికి కారు వచ్చింది.

అరగంట గడిచేసరికి స్వప్న వాళ్ళ ఫామ్ హౌస్ ముందర వున్నాను. నన్ను చూస్తూనే పరుగున వచ్చి కౌగిలించుకుంది స్వప్న ఎన్ని రోజులైందో నిన్ను చూసి" అంటూ.

స్వప్న మొహం యిదివరకటి కంటే తేటబడి, ఆరోగ్యంగా కనిపించింది. నవ్వుతూ వున్న స్వప్నని చూసి సంతోషించాను.

స్వప్న వెనకాలే అన్నపూర్ణమ్మగారు కూడా వచ్చారు.

"బావున్నావమ్మా?" అంటూ ఆప్యాయంగా పలకరించిందావిడ.

"ఇదేనే మా ఫామ్‌హౌస్. ఎలా వుంది చెప్పు?" అంది స్వప్న హుషారుగా. చుట్టూ కొబ్బరి చెట్లు, వాటిముందు పొదల్లా పెరిగిన పూల చెట్లు, కాస్త పక్కగా మట్టిలో వేసిన ఎత్తైన గట్టు, దాని వెనకాల కనుచూపు మేర అరటి తోపు. అరటితోపు చుట్టూ గట్ల వెంబడి కొబ్బరి, మామిడి, నేరేడూలాంటీ పెద్ద పెద్ద చెట్లు పెంచివున్నాయి.

పల్లెటూరి వాతవరణాన్ని ప్రతిబింబించేలా, చిన్న డాబా దాని ముందు పెంకులతో దించిన వరండా. వరండాలో ఆకుపచ్చని రంగు వేసి వున్న చెక్క స్తంభాలు. వరండా ముందు ఆరేడు మెట్లూ, మెట్లకి రెండువైపులా వెడల్పాటి అరుగులూ వున్నాయి.

ఇంటిముందు ఆవరణలో ముప్పాతిక భాగం మేరకు చదునైన నాపరాళ్ళు పరచి వున్నాయి. ఆ పక్కగా అరటి తోపుకి ముందువైపు ఒక పెద్ద తొట్టి, ఒక పంపూ కూడా వున్నాయి.

ఇంటినీ, మెయిన్ రోడ్డునీ కలుపుతూ మట్టిరోడ్డు వేసి వుంది.

"మీ ఫామ్ హౌస్ సింప్లీ సూపర్బ్" చెప్పాను. అంతా కళ్ళతోనే స్కాన్ చేసేస్తూ.

"సుందరీ ఈ లగేజ్ లోపల పెట్టూ" అంటూ అన్నపూర్ణమ్మగారు కేక వేయగానే ఓ పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి బైటికి వచ్చి సామాను అందుకుంది.

స్వప్న నా చెయ్యి పట్టుకుని "ఆంటీ గురించి తెలిసినా రాలేకపోయాం. అయామ్ వెరీ సారీ బామ్మకి అప్పుడు ఒంట్లో బాగుండలేదు" చెప్పింది బాధగా.

పలకరింపులూ, పరామర్శలూ అన్నీ అయ్యాక పెరట్లో అరుగుమీద కాఫీలు తాగుతూ కూర్చున్నాం.

అమ్మ పోయిన తరువాత, వరుసగా జరిగిన సంఘటనలూ, సుమిత్రాదేవి ప్రవర్తన అన్నీ చెప్పుకుని గుండె బరువు దించుకున్నాను.

"ఏంటో తల్లీ కాలం మారింది కానీ మనుషులు మాత్రం మారలేదు. మా కాలంలోనే గయ్యాళి ఆడవాళ్ళు ఉన్నారనుకున్నాను. ఇప్పుడూ ఉన్నారన్నమాట" అంది నిట్టూరుస్తూ.

"నువ్వు మరీ మోడ్రన్ అయిపోయావు బామ్మా. ఏంటోనమ్మా మాకాలంలో అయితే మొహాలు కూడా చూడకుండా పెళ్ళి చేసుకునేవాళ్ళం. ఈ పిల్లలు ప్రేమలూ, దోమలూ అంటూ వెర్రి వేషాలు వేస్తున్నారు. ఆనక ఏడుస్తున్నారు అని మమ్మల్ని తిట్టిపొయ్యాల్సింది పోయి మా కాలంలో గయ్యాళి ఆడవాళ్ళు ఉండేవాళ్ళు అంటావేంటి?" అని స్వప్న పకపకా నవ్వింది.

స్వప్న చెప్పిన తీరుకి మేమిద్దరం కూడా నవ్వేశాము.

నేను రామచంద్రాపురంలో ఉండగానే నా జీవితంలో ఎన్నో మార్పుల్ని ఒక్కసారే తెచ్చిన వానాకాలం వెళ్ళిపోయింది. నెమ్మదిగా 'చలి' ఆ స్థానాన్ని ఆక్రమించేసింది.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం ఎండలో స్వప్న, నేనూ షికారుగా అరటితోటలో తిరిగి వెచ్చగా అనిపించినచోట గట్టుమీద కూర్చున్నాం.

స్వప్న మునపటిలా నవ్వుతూ, సంతోషంగా వుంది. పీడకలలాంటి గతం నుంచి బైటపడ్డట్టే అనిపించింది.

"స్వప్నా నీ ఫ్యూచర్ గురించి ఏమాలోచించావు?" అడిగాను నేను.

"పెళ్ళి గురించేనా నువ్వు మాట్లాడేది?" స్వప్న గొంతులో విసుగు ధ్వనించింది.

"పెళ్ళి గురించి కాదు నేనడిగేది. ఎన్నాళ్ళని యిక్కడ మీరిద్దరే వుంటారు? నీ కెరీర్ గురించి, పర్సనల్ లైఫ్ గురించి ఏదో ఒక ఆలోచన చేయాలి కదా?"

"అమ్మా అన్నయ్యా పెళ్ళి సంబంధాలు చూస్తున్నారు. నేను పెళ్ళికి రెడీగా లేను. యూఎస్‌లో యూనివర్శిటీకి అప్లై చేస్తున్నాను. సీట్ కన్‌ఫర్మ్ అయితే వెళ్ళిపోతాను. ఈ విషయం యింట్లో వాళ్ళకి తెలియదు. తెలిస్తే అంత ఈజీగా ఒప్పుకోరు. సమయం వచ్చినప్పుడు వాళ్ళకి చెప్పి, కన్విన్స్ చేస్తాను. ప్లీజ్ కీప్ దిస్ యాజ్ ఎ సీక్రెట్" నా చేతిమీద చేయివేస్తూ చెప్పింది.

"అలాగే" చెప్పాను నేను.

స్వప్నతో, బామ్మగారితో రోజులు సరదాగానే సాగిపోతున్నాయి. కానీ రాత్రిపూట అందరూ నిద్రపోయాక నా గదిలో ఒంటరిగా మంచం మీద పడుకుని ఉన్నప్పుడు ఒకరకమైన భయం ఆవరిస్తుంది.

"నేనెక్కడున్నాను?" అమ్మా.. అమ్మా" అని అరుస్తూ వులిక్కిపడి లేస్తాను. అప్పుడు అమ్మ చనిపోయిందని గుర్తుకు వస్తుంది. సందీప్ గుర్తుకు వస్తాడు. నా జీవితం గురించి నాకు భయం వేస్తుంది.

రామచంద్రాపురం వచ్చి దాదాపుగా పదిరోజులపైనే అయ్యింది. గాలిమార్పూ, కొత్త వాతావరణం, స్వప్న సాహచర్యం అన్నీ బాగానే వున్నా త్వరగానే పరిసరాలు బోరుకొట్టాయి. ఏదో ఒక పని వుంటేగానీ ప్రస్తుత పరిస్థితి నుంచి బైటపడేట్టుగా లేదనిపించింది.

"తన్మయీ యింకా యిలాగే వున్నావా? త్వరగా రెడీ అవ్వు. గుడికి వెళదాం" స్వప్న దుపట్టా సర్దుకుంటూ చెప్పింది.

"గుడికా? యిప్పుడే వెళుతున్నామా?" అప్పటికే రెడీ అయిపోయి వున్న స్వప్నని చూస్తూ ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"నిన్ను తయారుగా వుండమని గంటక్రితమే చెప్పానుగా" అంది స్వప్న కనుబొమలు ఎగరేస్తూ.

"నిజమా?"

"నాకెప్పుడు చెప్పిందా?" అని ఆలోచిస్తూ అన్నాను.

"ఎనీవే బామ్మ కూడా తయారైపోయింది. ప్రవచనానికి ఆలస్యం అవుతుందేమో మేం వెళ్ళివస్తాం"

స్వప్న చెబుతూనే "సరే" అంటూ సోఫాలో నుంచి లేచాను.

"అన్నట్టు ఈ పూట సుందరి రాదు. నాలుగింటికే వంట చేసి పెట్టి వెళ్ళిపోయింది. నువ్వు మాకోసం వెయిట్ చెయ్యకు. చపాతీలు వేడి చేసుకుని తినేసెయ్" గుమ్మం దిగుతూ చెప్పింది స్వప్న.

"అలాగే" చెప్పి తలుపేసుకున్నాను. తిరిగి వచ్చి సోఫాలో కూర్చుని లాప్‌టాప్ ఒళ్ళో పెట్టుకుని నా రెస్యూం ప్రిపేర్ చేసుకుంటూ కూర్చున్నాను. దాదాపుగా ఒక గంట గడిచిన తర్వాత కాలింగ్ బెల్ మోగింది. లేచి తలుపు తీశాను.

"సందీప్" ఆశ్చర్యంతో నోటమాట రాలేదు నాకు.

"ఇక్కడ ఎలా? నేనిక్కడ వున్నానని ఎలా తెలిసింది?"

సందీప్ గొంతు సవరించుకున్నాడు.

"లోపలికి రావచ్చా?"

"ఆ!!ఁ.. సారీ" తడబడుతూ దారి యిచ్చాను.

"అదేంటి? కాలికేమయ్యింది?" అతను ఒకొక్క అడుగే నెమ్మదిగా వేస్తుంటే కంగారుగా అడిగాను.

"చిన్న యాక్సిడెంట్ ఫుట్ ఫ్రాక్చర్ అయ్యింది. కుడిచేత్తో క్రచ్ పట్టుకుని లోపలికి వస్తూ అన్నాడు.

"ఆర్యూ ఓకే? ఎలా జరిగింది?" సపోర్ట్‌గా అతని చెయ్యి పట్టుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ అన్నాను.

"కంగారు పడకు గోడౌన్‌లో సరుకు సర్దిస్తుంటే, కాలిమీద వెయిట్ పడింది" నేరుగా వచ్చి, క్రచ్ పక్కన పెట్టి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"నువ్వు యిక్కడికెందుకు వచ్చావు?" అడిగాను అతన్ని సుటిగా.

"అదే ప్రశ్న నేను నిన్ను అడగాలనుకుంటున్నాను. నువ్వెందుకు వచ్చావిక్కడికి?"

"నీకన్నీ తెలుసు సందీప్ నా చేత చెప్పించాలని ట్రై చెయ్యకు" సోఫాలో లాప్‌టాప్‌ని తీసి టేబుల్ మీద పెడుతూ అన్నాను.

అతన్నుంచి జవాబేమీ రాలేదు.

ప్రయాణం వల్ల అలసిపోయి, వడిలిపోయినట్లుగా వుందతని మొహం.

"ఎలా వచ్చావు? నేను యిక్కడున్నట్టు వెంకట్ చెప్పాడా?" అడిగాను పొడిగా.

"ఊహూ!" చేత్తో జుట్టు వెనక్కి తోసుకుని నుదురు రుద్దుకున్నాడు.

"వాడు మాటిచ్చాడంటే చచ్చినా తప్పడు. అస్సలు చెప్పలేదు. నువ్వు యిక్కడికే వచ్చివుంటావని నేను ఊహించాను. మాధవ్‌ని అడిగి అడ్రస్ తీసుకున్నాను. వెంకట్ కారు తీసుకుని వచ్చాను."

నాకేం మాట్లాడాలో తోచలేదు.

చేతులు వెనక్కి కట్టుకుని గోడకానుకుని నిలబడ్డాను.

అతను నెమ్మదిగా లేచి, క్రచ్ సాయంతో నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

"తనూ! నువ్వు నన్ను ప్రేమించింది యింతేనా? ఎలా వదిలేసి రాగలిగావు?" అతను దగ్గరగా నా ముందుకు వచ్చి నిలుచున్నాడు.

నేను దేన్నుంచి పారిపోయి రావాలనుకుంటున్నానో అదే నన్ను ఎటూ కదలకుండా బంధించివేసింది.

సందీప్ తాలూకు ఆకర్షణ శక్తి నన్ను అయిస్కాంతం లాగినట్టు లాగేసింది. ఇద్దరం సంతోషంగా గడిపిన క్షణాలు గుర్తొచ్చాయి.

కాలు ఫ్రాక్చర్ అయినా, నాకోసం యింత దూరం డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వచ్చాడు. నేనెంత నిర్దాక్షిణ్యంగా వదిలేసి వచ్చాను అతన్ని.

అతనిలోని ప్రేమ అంతా ఆ నిశ్శబ్దంలో నాకు అనుభవమౌతూవుంది.

కనురెప్పలు ఎత్తి అతని కళ్ళలోకి చూశాను.

అతని కళ్ళలో నన్ను కోల్పోతానేమోనన్న బాధ స్పష్టంగా కనిపించింది. అతను చటుక్కున వంగి నన్ను ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

నా మనస్సూ, శరీరం అతన్ని కోరుకుంటుంది. నాకు తెలియకుండానే నా రెండు చేతులూ అతని మెడని చుట్టుకున్నాయి.

అతని ప్రేమతో ఏకత్వభావనని అనుభవించేలోపలే మనసు తప్పు చేస్తున్నావని హెచ్చరించింది.

గబుక్కున నా రెండు చేతుల్ని వెనక్కి తీసి అతన్ని భుజాలు పట్టుకుని ఆపి నెమ్మదిగా తల పక్కకి తిప్పుకున్నాను.

"దిసీజ్ నాట్ రైట్ సందీప్ మనం చేస్తున్నది కరెక్ట్ కాదు" అన్నాను పక్కకి తిప్పుకుంటూ అతని మొహంలో కోపం, నిరాశ, అసహనం అన్నీ ఒకేసారి కలగలిపి కనిపించాయి.

"వై ఆర్ యూ ఎవైడింగ్ మీ. ఆ రోజు మా అమ్మ మీ యింట్లో గొడవచేసినదానికి నీ రియాక్షన్ యిది" అంటే మాత్రం నేను ఒప్పుకోను. నీ పద్ధతి నాకేం నచ్చలేదు. మనం దీనిగురించి మాట్లాడుకుందాం అని చెప్పాను నీకు. అయినా నువ్వు పారిపోయి వచ్చావు. ఐ థాట్ యూ లవ్ మీ. యూ స్టాండ్ ఫర్ మీ. కానీ నువ్వు నన్ను డిసప్పాయింట్ చేశావు. యూ ఆర్ సో వీక్" కోపంగా అరిచాడు.

"యస్. నేను వీక్ పర్సన్‌ని." నేనూ ఉక్రోషంగా అరిచాను.

"మనిద్దరి మధ్యా ఏమీలేదు అని నువ్వు అన్నప్పుడు నేను నిన్ను ప్రశ్నించలేదు. నువ్వు అన్ కండిషనల్‌గా ప్రేమించాలని నిన్ను నిర్భందించలేదు" ఆ మాటలంటున్నప్పుడు నా శరీరమంతా ఉద్వేగంతో వణికిపోయింది. నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

ఇద్దరం కాస్సేపు మౌనంగా వున్నాం.

"అతనికి తెలియదు. రంగారావు అంకుల్‌కి నా జీవితంలో ఎటువంటి స్థానం వుందో. ఆ రోజు వర్షం కురిసిన రాత్రి ఆయన ఎలా ట్రీట్ చేయబడ్డారో తెలియదు. ఇప్పుడవన్నీ అతనికి చెపితే ఏదో సొల్యూషన్ కోసం అతను ఆలోచిస్తాడు. అది అంకుల్‌ని మరింత చిక్కుల్లో పడేయగలదు. ఇదే బెస్ట్ సొల్యూషన్. అంతే" నాకు నేనే చెప్పుకున్నాను.

"అయామ్ సారీ. ఐ డిన్ట్ మీన్ ఇట్ ఆవేశంలో అనేశాను" చెప్పాను, ఒక్క నిమిషం ఆగి.

అతను తల వూపాడు.

నేను వేసిన చిక్కుముడి అతనికి అర్థంలేనిదిగా కనిపిస్తూవుంది. నా మీద కోపంగా వున్నాడని నాకు తెలుస్తూనే వుంది.

"ఆకలిగా వుంది తినడానికి ఏమైనా పెడతావా?" అడిగాడతను.

"ఇంతసేపూ అతను ఆకలితో వున్నాడేమో అన్న స్పృహే లేదునాకు. ఛ. కనీసం అతనికి మంచినీళ్ళు కూడా యివ్వలేదు" అనుకుంటూ గబగబా కిచెన్‌లోకి వెళ్ళాను.

చపాతీలు, కూర వేడిచేసి ప్లేట్‌లో పెట్టి తెచ్చి యిచ్చాను.

అతను తిన్న తర్వాత లేవబోతుంటే గబుక్కున ముందుకు వచ్చి, అతని చేతిలో ప్లేట్‌ని అందుకున్నాను.

"ఫర్లేదు. ప్లేట్‌లోనే చెయ్యి కడుక్కో" అంటూ మంచినీళ్ళ బాటిల్ అందించాను. అతనొకసారి నావైపు చూసి, బుద్దిగా నేను చెప్పినట్టే చేశాడు. ప్లేట్ సింక్‌లో వేసి తిరిగి వచ్చి సోఫాలో అతనికి కాస్త ఎడంగా కూర్చున్నాను.

"ఏం మాట్లాడాలి? ఏమో? తెలియదు. అన్ని తలుపులూ నేనే మూసేశాను" ఆలోచిస్తూ వున్నాను.

అతను కట్టు కట్టిన కాలిని పైకి లేపి "నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే కాసేపు రెస్ట్ తీసుకుంటాను" అంటూ వెనక్కి జరిగి సోఫాలో అడ్డంగా వాలాడు.

నేను సర్దుకుని లేవబోయేలోపలే అతను నా చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని ఆపి, నా ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాడు.

"సందీప్" వారిస్తున్నట్టుగా అన్నానేను.

"ప్లీజ్" నా మొహంలోకి చూస్తూ రెండు చేతులతో నా చేతిని పట్టుకున్నాడు.

"నేను యింకేమీ మాట్లాడను. నిన్ను యిబ్బంది పెట్టను. సరేనా?"

అతను కోపంగా అన్నమాటలు కంటే, ఈ మాటలు మరింత బాధపెట్టాయి నన్ను.

మా యిద్దరికీ మళ్ళీ ఆ క్షణాలు దొరకవన్నట్టుగా నిశ్శబ్దంగా ఆ అనుభవాన్ని గుండెల్లో పదిలపరుచుకుంటూ వున్నాను.

కాస్సేపటికి కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

ఇద్దరం లేచి సర్దుకుని కూర్చున్నాం. నేను వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

"అబ్బా! చాలానే లేటయ్యింది గుళ్ళో" స్వప్న చెప్పులు వదిలి లోపలికి వస్తూ అంది.

"అర్రెరె సందీప్ నువ్వెప్పుడు వచ్చావు? రియల్లీ ఎ సర్ ప్రైజ్" అంది సందీప్‌ని చూస్తూనే.

నేను స్వప్నవైపు చురచురా చూశాను.

"ఇదంతా ముందే నీకు తెలుసు కదూ" అన్నాను. స్వప్నకి మాత్రమే వినపడేలా.

"ఏం బాబూ ఎలా వున్నావు? కాలికేమయ్యింది?" అన్నపూర్ణమ్మగారి పరామర్శలు మొదలయ్యాయి.

ఆ రోజు రాత్రికి అక్కడే వున్నాడు సందీప్.

తెల్లవారింది నిద్రలేచి బైటికి వచ్చి చూసేసరికి సందీప్ కారు అక్కడలేదు. పొద్దున ఐదు గంటలకే లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

"చాలా డిసప్పాయింటెడ్‌గా వున్నాడు" వెనకాల నుంచి చెప్పింది స్వప్న.

"యూ లాస్ట్ హిమ్ ఫరెవర్" అంతరాత్మ చెప్పింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments